

Ware Christelijke Religie

vervolg van Hoofdstuk 2

DE HEER DE VERLOSSER.

---

134. Hieraan zullen vier gedenkwaardigheden worden toegevoegd.

De eerste:

Eens ging ik in de wereld der geesten een tempel binnen waar velen vergaderd waren, en die, voordat de preek was begonnen, een discussie hadden over de Verlossing.

De tempel was vierkant en had geen vensters in de muren maar een grote opening boven in het midden van het dak.

Hierdoor viel het licht uit de hemel naar binnen en gaf zo meer licht als wanneer er vensters aan de zijden waren geweest.

En zie, opeens, terwijl ze in dat gesprek waren over de verlossing, bedekte een uit het noorden aandrijvende zwarte wolk de opening.

Hierdoor ontstond zo'n duisternis, dat de een de ander niet zag en nauwelijks iemand zijn eigen hand.

Terwijl ze hierover versteld stonden, zie, daar spleet de wolk middendoor en door de opening verschenen engelen die uit de hemel waren neergezonden.

Dezen verdreven de wolk naar beide zijden, waardoor het in de tempel weer licht werd.

Toen zonden de engelen een van hen in de tempel neer, die uit hun naam aan de vergaderden vroeg waarover zij redetwisten, waardoor zo'n donkere wolk kwam opzetten die het licht wegnam en duisternis veroorzaakte.

Ze antwoordden dat er gesproken werd over de verzoening, en dat deze door de Zoon Gods was geschied door middel van het lijden aan het kruis.

Hij had daardoor het menselijk geslacht verzoend en bevrijd van de verdoemenis en van de eeuwige dood.

Hierop zei de neergezonden engel echter: 'Wat wil dat zeggen, door het lijden aan het kruis?; verklaart waarom u zegt dat het door dit middel was'.

Toen kwam een priester naar voren die zei: 'Ik zal in volgorde uitleggen wat wij weten en geloven, namelijk, dat God, vertoornd op het menselijk geslacht, dit verdoemd had en van Zijn mildheid uitgesloten, en allen verdoemd en vervloekt had, en tot de hel bestemd.

Hij wilde dat Zijn Zoon deze verdoemenis op Zich nam, en dat de Zoon dit inwilligde, en daarom neerdaalde en het Menselijke aannam en Zich liet kruisigen.

Zo liet Hij de verdoemenis van het menselijk geslacht op Zich overdragen, want men leest: vervloekt is eenieder die aan het hout van een kruis hangt.

Op deze wijze heeft de Zoon de Vader verzoend door Zijn tussenkomst en bemiddeling.

Toen heeft de Vader uit liefde voor Zijn Zoon, en bewogen door de ellende, waarin Hij Hem aan het kruis zag, besloten, dat Hij vergeven zou, maar alleen, zo zei Hij, 'aan wie Ik Uw gerechtigheid toereken'.

Hen zal ik van zonen van de toorn en de vervloeking maken tot zonen van de genade en de zegen en Ik zal hen rechtvaardigen en zalig maken.

De overigen zullen, zoals tevoren besloten is, zonen van de toorn blijven.

Dit is ons geloof en deze dingen zijn wat bedoeld wordt met: de gerechtigheid, die God de Vader in

ons geloof legt, zodat alleen dit rechtvaardigt en zalig maakt.’ Toen hij dit gehoord had zweeg de engel lange tijd, want hij stond verstomd van verbazing; tenslotte verbrak hij het stilzwijgen en zei: ‘Kan de christelijke wereld in zulke mate krankzinnig zijn, en van de gezonde rede tot dergelijke paradoxale dingen afdwalen, en uit deze tegenstrijdigheden het fundamentele dogma van de zaligmaking halen? Wie kan niet zien dat deze dingen lijnrecht indruisen tegen het goddelijke Wezen Zelf, dat wil zeggen, tegen Zijn Goddelijke Liefde en Wijsheid en tevens tegen Zijn Almacht en Alomtegenwoordigheid? Zo kan geen fatsoenlijke meester tegen zijn dienstknechten en dienstmeisjes handelen, zelfs de wilde dieren en de roofvogels doen dit niet tegen hun jongen. Dit is afschuwelijk.

Is het niet tegen Zijn Goddelijk Wezen, de roeping teniet te doen die tot allen en eenieder uit het menselijk geslacht is geschied? Is het niet tegen het goddelijk Wezen, de van eeuwigheid vastgestelde orde te veranderen, die daarin bestaat, dat eenieder volgens zijn leven geoordeeld wordt? Is het niet tegen het Goddelijk Wezen, de liefde en de barmhartigheid enig mens te onthouden en nog meer het gehele menselijke geslacht? Is het niet tegen het Goddelijk Wezen, om als getuige van het lijden van de Zoon tot barmhartigheid te worden teruggebracht, en aangezien de barmhartigheid het wezen van God Zelf is, tot Zijn Wezen te worden teruggebracht? Het is schandelijk om te denken dat Hij uit dat Wezen was uitgegaan, want dat Wezen is Hijzelf van eeuwigheid tot eeuwigheid.

Is het niet ook een onmogelijkheid, om in zoiets als uw geloof is, de gerechtigheid van de verlossing, die in zichzelf tot de Goddelijke Almacht behoort, over te brengen en haar aan een mens toe te rekenen en toe te wijzen en die persoon zonder enig ander middel voor rechtvaardig, rein en heilig te verklaren? Is het niet onmogelijk, iemand zijn zonden te vergeven, en iemand te vernieuwen, weder te verwekken en zalig te maken door hem alleen maar gerechtigheid toe te schrijven, en op deze wijze ongerechtigheid in gerechtigheid en vloek in zegen te veranderen? Kan iemand op deze wijze niet de hel in de hemel, en de hemel in de hel veranderen, of de draak in Michaël, en Michaël in de draak, en zo de strijd tussen hen beëindigen? Wat zou er meer nodig zijn, dan aan de een de toerekening van uw geloof te onttrekken en op de ander over te brengen? Op deze wijze moesten wij die in de hemel zijn, tot in eeuwigheid sidderen.

Ook behoort het niet tot de rechtvaardigheid en de rechtspraak dat de een de schuld van de ander op zich neemt, en de schuldige onschuldig wordt en de schuld op deze wijze wordt afgewassen.

Is dit niet zowel tegen de Goddelijke als tegen de menselijke rechtvaardigheid? De christelijke wereld weet nog niet dat er een orde bestaat, en nog minder wat de Orde is, die God, toen Hij de wereld schiep, tegelijkertijd invoerde.

God kan daartegen niet handelen, aangezien Hij dan tegen Zichzelf zou handelen, want God is de Orde Zelf.’ De priester begreep wat de engel gezegd had, omdat de engelen die in de hoogte waren, licht uit de hemel ingoten.

Toen zuchtte hij en zei: ‘Wat moeten we doen? Allen prediken, bidden en geloven heden ten dage zo.

Iedereen zegt deze woorden: goede Vader, erbarm U over ons en vergeef ons onze zonden, ter wille van het bloed van Uw Zoon, dat Hij voor ons aan het kruis vergoten heeft.

En tot Christus: Heer, treed voor ons bemiddelend op, en wij priesters voegen daaraan toe: zend ons de Heilige Geest.’ Toen zei de engel: ‘Ik heb bemerkt dat de priesters uit een oppervlakkig begrip oogzalf bereiden, die ze over de door hun geloof verblinde ogen strijken, of waaruit ze voor zichzelf een soort van pleister maken die ze op de door hun dogma’s geslagen wonden leggen.

Deze wonden genezen echter niet omdat die chronisch zijn.

Ga daarom tot hem die daarginds staat.’ Hij wees met de vinger naar mij en sprak: ‘Hij zal u uit de Heer leren, dat het lijden aan het kruis niet de verlossing was, maar dat het de vereniging was van het Menselijke van de Heer met het Goddelijke van de Vader.

De verlossing echter was de onderwerping van de hellen en de ordening van de hemelen.

Als deze dingen niet uit de Heer waren volbracht toen Hij in de wereld was, zou er geen heil geweest zijn voor iemand op aarde noch voor iemand in de hemelen.

Hij zal u nog verder de wetten van deze Orde leren, die vanaf de tijd van de schepping is ingevoerd en waarnaar men overeenkomstig moet leven om zalig te worden.

Zij die overeenkomstig deze orde leven worden geteld onder de verlost en worden uitverkorenen genoemd.' Toen dit gezegd was, werden in de tempel vensters gevormd aan de zijden, waardoor een schijnsel van de vier windstreken invloede en er verschenen cherubs, die in een stralend licht vlogen.

De engel werd tot zijn eigen gezelschap boven de opening opgeheven en we gingen verheugd heen.

135. Tweede gedenkwaardigheid:

Eens op een ochtend verscheen mij, toen ik net was ontwaakt, de Zon van de geestelijke wereld in haar volle glorie.

Daaronder zag ik hemelen even ver verwijderd als de aarde van de zon.

Toen hoorde ik uit de hemelen onuitsprekelijke woorden spreken, die zich tot een vorm samenvoegden tot deze verklaring: dat er één God is, die Mens is en wiens woning in deze Zon is.

Deze uitspraak ging door de middelste hemelen heen naar de laagste en vanuit deze naar de geestenwereld, waar ik was.

Ik bemerkte dat de voorstelling van één God, die de engelen hadden, naar graden, al tijdens het afdalen, veranderd werd in een voorstelling van drie goden.

Toen ik dat vernam begaf ik mij in gesprek met hen die dachten aan drie goden.

Ik zei: 'O, wat een monsterlijk idee! Waar haalt u dit vandaan?' Ze zeiden: 'Wij denken aan drie zodat we daardoor het idee over de drie-enige God beter begrijpen, maar toch zeggen we dat niet zomaar.

Wanneer we spreken zeggen we altijd volmondig, dat God één is, indien er een andere voorstelling in ons gemoed is, het zij zo, als die maar niet naar omlaag vloeit en de eenheid van God uit elkaar scheurt.

Maar toch vloeit dit idee van tijd tot tijd omlaag, omdat dit daarin aanwezig is; en wanneer wij dan zouden spreken, zouden we 'drie goden' zeggen.

Maar we wachten ons er wel voor om ons niet bloot te stellen aan het gelach van eventuele toehoorders.' Daarop spraken ze openlijk zoals ze dachten en zeiden: 'Zijn er niet drie goden, omdat er drie goddelijke personen zijn, die elk God zijn.

Ook kunnen wij niet anders denken, aangezien de leider van onze Kerk vanuit de schrijn van zijn heilige dogma's aan de een de schepping toeschrijft, aan de tweede de verlossing, en aan de derde de heiliging.

Bovendien kent hij aan elk van hen eigenschappen toe, die hij voor ondeelbaar verklaart, en die niet alleen schepping, verlossing en heiliging zijn, maar ook toerekening, bemiddeling en werking.

Is er dan niet een God die ons geschapen heeft en ook rechtvaardigheid toerekent; een andere die ons verlost heeft en die ook bemiddelt; en een derde, die de bemiddelde toerekening in werking zet, en die ons ook heiligt? Wie weet niet dat de Zoon van God uit God de Vader in de wereld werd gezonden, om het menselijk geslacht te verlossen en zo tot zoenoffer, bemiddelaar, verzoener en tot voorspraak te worden? En aangezien deze één is met de Zoon van God van eeuwigheid aan, zijn Vader en Zoon dan niet twee van elkaar onderscheiden personen? En aangezien deze twee in de hemel zijn, de een zittend aan de rechterhand van de ander, moet er dan niet een derde persoon zijn, om in de wereld ten uitvoer te brengen wat in de hemel besloten is?' Toen ik dit gehoord had zweeg ik, maar dacht bij mijzelf: 'Wat een dwaasheid, ze weten in het geheel niet, wat in het Woord onder bemiddeling wordt verstaan.' Toen daalden op bevel van de Heer uit de hemel drie engelen neer, dezen werden aan mij toegevoegd, opdat ik uit innerlijke gewaarwording spreken zou met hen, die

in de voorstelling van drie goden waren.

In het bijzonder over de bemiddeling, de tussenkomst, de verzoening en de reiniging die door hen aan de tweede persoon, of aan de Zoon, worden toegeschreven; niet eerder echter dan nadat Hij mens geworden was, en Hij was mens geworden tal van eeuwen na de schepping, toen deze vier heilsmiddelen nog niet bestonden.

Toen was dus God de Vader nog niet verzoend en het menselijk geslacht nog niet gereinigd en er was nog niemand uit de hemel neergezonden om tussenbeide te komen en te bemiddelen.

Toen sprak ik met hen vanuit een ontvangen inspiratie: 'Komt naderbij, zo veel van u allen als mogelijk is, en hoort wat in het Woord onder bemiddeling, tussenkomst, reiniging en verzoening wordt verstaan.

Deze zijn de vier attributen van de genade van de éne God in Zijn Menselijke.

God de Vader kan men nooit naderen, evenmin kan Hij enig mens naderen, aangezien Hij oneindig en in Zijn ZIJN is, welke Jehovah is.

Indien Hij uit Zijn ZIJN de mens zou naderen, zo zou Hij hem verteren, zoals het vuur het hout verteert en het tot as verbrandt.

Dit blijkt duidelijk uit wat Hij tot Mozes zei, die Hem wilde zien, namelijk, 'dat niemand Hem zou kunnen zien en leven', (Exodus 33:20); en de Heer zegt, dat 'niemand ooit God gezien heeft dan de Zoon, die in de schoot van de Vader is', (Johannes 1:18; Mattheüs 11:27), verder, 'dat niemand de stem van de Vader gehoord heeft, noch Zijn gedaante gezien', (Johannes 5:37).

Men leest weliswaar dat Mozes Jehovah gezien heeft van aangezicht tot aangezicht, en met Hem gesproken heeft van mond tot mond, maar dit gebeurde door een engel, evenals bij Abraham en Gideon.

Daar nu God de Vader in Zichzelf van zo'n aard is, behaagde het Hem, het menselijke aan te nemen, en daarin de mensen toe te laten, en hen op deze wijze te horen en met hen te spreken.

Dit Menselijke is het dat de Zoon van God genoemd wordt en dit is het, wat bemiddelt, tussenbeide komt, verzoent en reinigt.

Ik zal daarom zeggen, wat deze vier attributen van het Menselijke van God de Vader betekenen: de 'bemiddeling' betekent, dat dit Menselijke het tussenliggende is, waardoor de mens God de Vader kan naderen, en God de Vader de mens om hem zo te leren en te leiden om zalig te worden.

Daarom wordt de Zoon Gods, onder wie het Menselijke van God de Vader wordt verstaan de Zaligmaker genoemd, en in de wereld Jezus, dat wil zeggen, Heil.

De 'tussenkomst' betekent de voortdurende bemiddeling, want de Liefde zelf, waartoe barmhartigheid, mildheid en genade behoort, komt voortdurend tussenbeide, dat wil zeggen, bemiddelt voortdurend voor hen, die Zijn geboden onderhouden, en die heeft Hij lief.

De 'reiniging of zuivering' betekent de verwijdering van de zonden, waarin de mens zich storten zou, als hij Jehovah onbekleed met het menselijke zou naderen.

De 'verzoening' betekent de werking van de barmhartigheid en van de genade, opdat de mens zich door de zonden niet in de verdoemenis brengt.

Het betekent ook de bescherming, opdat hij de heiligheid niet ontwijdt; dit betekende het verzoendeksel op de ark in de tabernakel.

Het is bekend dat God, door schijnbaarheden heeft gesproken, bijvoorbeeld dat Hij toorn, zich wrekt, verzoekt, straft, in de hel werpt, verdoemt, ja zelfs dat Hij het boze doet, terwijl Hij toch op niemand toorn, zich niet wrekt, niet verzoekt en straft, niet in de hel werpt noch verdoemt.

Deze dingen zijn zo ver van God verwijderd als de hel van de hemel, en oneindig verder, vandaar zijn het manieren van spreken naar de schijn.

Spreken naar de schijn in een andere zin, zijn ook reiniging, verzoening, tussenkomst en bemiddeling.

Hieronder worden de attributen verstaan van de toegang tot God en de genade uit God door Zijn Menselijke.

Daar deze niet werden begrepen heeft men God in drieën verdeeld, en op deze drie de gehele leer van de Kerk gegrondvest, en zodoende het Woord vervalst.

Hieruit is 'de gruwel der verlating' [gruwel der verwoesting] voortgekomen, die uit de Heer werd voorzeggd bij Daniël, 'En Hij zal het verbond voor velen zwaar maken, een week lang; in de helft van de week zal Hij slachtoffer en spijsoffer doen ophouden; en op een vleugel van gruwelen zal een verwoester komen, en wel tot aan de voleinding toe, en waartoe vast besloten is, dat zal zich uitstorten over wat woest is'; 'Dan zullen strijdmachten door hem op de been gebracht worden, zij zullen het heiligdom, de vesting ontheiligen, het dagelijks offer doen ophouden en een gruwel oprichten, die verwoesting brengt'; 'En van de tijd af dat het dagelijks offer wordt gestaakt en een gruwel wordt opgericht, die verwoesting brengt, zijn het duizend tweehonderd en negentig dagen; welzalig hij die blijft verwachten en duizend driehonderd vijfendertig dagen bereikt.' (Daniël 9:27; 11:31; 12:11) en verder bij Mattheüs: 'Wanneer gij dan de gruwel der verlating [verwoesting], waarvan door de profeet Daniël gesproken is, op de heilige plaats ziet staan – wie het leest geve er acht op – laten dan wie in Judea zijn, vluchten naar de bergen'.

(Mattheüs 24:15), Nadat dit gezegd was week de menigte geesten, die rondom mij stond, terug en ik merkte dat zij die daadwerkelijk zo over drie goden dachten, naar de hel keken, terwijl zij die over één God dachten, in Wie de Goddelijke Drievuldigheid is, naar de hemel zagen.

Aan hen verscheen de Zon van de hemel, waarin Jehovah in Zijn Menselijke is.

136. Derde gedenkwaardigheid:

Ik zag in de verte vijf scholen, elk omgeven door een licht uit de hemel.

De eerste school was omgeven door een purper licht, zoals men dat 's morgens voor zonsopgang op aarde ziet.

Om de tweede school vloeide een geelachtig licht, zoals dat van de dageraad na zonsopgang.

De derde vloeide een blank licht zoals 's middags op aarde, om de vierde school was omgeven door een schemerlicht, zoals het daglicht is, als dit zich met de avondschaaduw begint te vermengen.

De vijfde school stond in de schaduw van de avond.

De scholen in de wereld der geesten zijn plaatsen voor studie en vergadering, waar geleerden samenkomen om verschillende mysteries te behandelen, die voor hun wetenschap, inzicht en wijsheid van dienst zijn.

Bij het zien van deze scholen kwam de wens in mij op, er een daarvan te bezoeken; ik kwam in de geest en ging naar de plaats die door het schemerlicht omgeven was.

Ik ging naar binnen en zag een bijeenkomst van geleerden die onder elkaar de vraag behandelden, wat er lag opgesloten in hetgeen over de Heer is gezegd, namelijk 'dat Hij, opgenomen in de hemel, gezeten is aan de rechterhand van God', (Marcus 16:19).

De meesten uit de vergadering zeiden, dat men dit geheel en al overeenkomstig de woorden, dus letterlijk, moest verstaan, namelijk dat de Zoon op die manier naast de Vader gezeten was.

Men discussieerde er echter over, waarom dat zo was.

Enigen zeiden dat de Zoon door de Vader aan de rechterzijde was geplaatst vanwege de verlossing, die Hij volbracht had.

Anderen zeiden dat Hij zo zat vanuit de liefde, weer anderen dat het was om de raadgever van de Vader te zijn en als zodanig door de engelen geëerd te worden.

Nog weer anderen, dat het om deze reden was, dat het Hem uit de Vader gegeven was, in diens plaats te regeren, want men leest, dat Hem alle macht gegeven is in de hemel en op aarde.

Het merendeel echter zei dat het zo was opdat Hij degenen aan de rechterzijde zou horen, voor wie

Hij tussenbeide komt.

Allen immers wenden zich heden ten dage in de Kerk tot God de Vader, en bidden, dat Hij zich erbarmt ter wille van de Zoon.

Dit maakt dan dat de Vader zich tot de Zoon richt, om diens bemiddeling aan te nemen.

Sommigen zeiden dat alleen de Zoon van God van eeuwigheid aan, zit aan de rechterhand van de Vader, teneinde Zijn Goddelijkheid mee te delen aan de in de wereld geboren Zoon des Mensen.

Toen ik dit had gehoord verwonderde ik mij zeer, dat de geleerden, hoewel ze reeds enige tijd in de geestelijke wereld vertoefd hadden, toch nog zo onwetend waren in deze hemelse zaken.

Ik werd echter de oorzaak gewaar, namelijk dat ze zich vanuit hun vertrouwen op eigen inzicht niet hadden laten onderrichten door de wijzen.

Opdat ze echter niet langer in onwetendheid zouden verkeren over 'het zitten van de Zoon aan de rechterhand van de Vader', hief ik de hand op en verzocht hun naar mij te luisteren omdat ik hierover iets wilde zeggen.

Ze stemden daarin toe en ik zei: 'Weet u niet uit het Woord, dat de Vader en de Zoon één zijn, en dat de Vader in de Zoon, en de Zoon in de Vader is.

De Heer zegt dit openlijk: 'Ik en de Vader zijn één'; 'Geloof gij niet dat Ik in de Vader ben, en de Vader in Mij is? De woorden die Ik tot u spreek, zeg Ik uit Mijzelf niet, maar de Vader die in Mij blijft doet Zijn werken.

Geloof Mij dat Ik in de Vader ben en de Vader in Mij is; of anders geloof om de werken zelf', (Johannes 10:30; 14:10, 11).

Indien u dit niet gelooft, verdeelt u God in twee; en als dit eenmaal is gebeurd, kunt u eigenlijk niet meer anders dan natuurlijk, zinnelijk, ja zelfs stoffelijk over God denken.

Dit is ook werkelijk in de wereld gebeurd ten tijde van het Concilie van Nicea, waar de drie goddelijke personen van eeuwigheid aan werden ingevoerd.

Daarmee werd de Kerk veranderd in een theater, met geschilderde voorhangen als achtergrond, waarvoor acteurs nieuwe scènes vertoonden.

Wie weet en erkent niet dat God één is? Als u dit met hart en geest erkent, verdwijnen alle dingen die u gesproken heeft vanzelf en lossen op in de lucht zoals onzin uit het oor van een wijs mens verdwijnt.' Op deze woorden ontstaken velen in woede en brandden van verlangen om mij aan de oren te trekken en mij het stilzwijgen op te leggen.

Maar de voorzitter van de vergadering zei verontwaardigd: 'Er is hier geen sprake van de eenheid en van de meervoudigheid van God, want wij geloven aan beide; maar er is hier sprake van: wat ligt er in opgesloten dat de Zoon gezeten is aan de rechterhand van de Vader.

Wanneer u iets daarover weet, spreek dan!' Ik antwoordde dat ik zou spreken en verzocht het tumult te doen ophouden.

Ik nam het woord: 'Onder zitten aan de rechterhand wordt niet verstaan, zitten aan de rechterhand, maar wordt verstaan de almacht van God door het Menselijke, dat Hij in de wereld aannam.

Door dit Menselijke is Hij zowel in de laatste dingen als in de eerste.

Door dit Menselijke trad Hij de hellen binnen, vernietigde en onderwierp ze; en hierdoor ordende Hij de hemelen.

Dus hierdoor verlost Hij zowel mensen als engelen, en verlost ze tot in eeuwigheid.

Indien u het Woord raadpleegt en van zo'n aard bent dat u verlicht kunt worden, zo zult u het inzicht krijgen, dat daar onder de rechterhand de almacht verstaan wordt, zoals in Jesaja: 'Mijn hand heeft gegrond de aarde, en Mijn rechterhand heeft met de palm de hemelen gemeten', (Jesaja 48:13);

'Jehovah God heeft gezworen bij Zijn rechterhand, en bij de arm Zijner sterkte', (Jesaja 62:8); 'Uw rechterhand ondersteunt mij', (Psalm 18:36); 'Zie naar de Zoon, dien Gij U gesterkt hebt, Uw hand zij voor de man der rechterhand, voor de Zoon des Mensen hebt Gij U gesterkt', (Psalm 80:16,18).

Hieruit blijkt hoe het volgende verstaan moet worden: 'Het is gezegd door Jehovah tot mijn Heer: Zit aan Mijn rechterhand, totdat ik uw vijanden gezet zal hebben tot een voetbank voor Uw voeten;

Jehovah zal de scepter van Uw sterkte zenden uit Zion; heers in het midden van Uw vijanden', (Psalm 110:1,2).

In dat hele psalm wordt gehandeld over de strijd van de Heer met de hellen en over de overwinning daarop.

Aangezien 'de rechterhand van God', de almacht betekent, zegt de Heer 'dat Hij zitten zal aan de rechterhand van de macht', (Mattheüs 26:63, 64), en 'aan de rechterhand van de kracht van God', (Lucas 22:69)'.
(Lucas 22:69)'

Hierop raakte de vergadering in beroering, maar ik zei: 'Neemt u in acht, dat er niet misschien uit de hemel een hand verschijnt.

Als deze verschijnt, zoals die ook aan mij is verschenen, boezemt dit zo'n ongelooflijke schrik in, vanwege haar macht, dat dit voor mij een bevestiging was, dat Gods rechterhand de Almacht betekent.' Nauwelijks was dit gezegd of er verscheen onder de hemel een uitgestrekte hand.

Toen ze dit zagen werden ze zo bevangen van de schrik dat ze in drommen naar buiten renden.

Enigen renden naar de vensters om naar buiten te springen terwijl anderen niet meer konden ademen en in onmacht vielen.

Ik bleef echter op mijn plaats, zonder verschrikt te zijn, en ging daarna rustig weg.

Op enige afstand wendde ik mij om en zag dat deze school met een donkere wolk bedekt was.

Uit de hemel werd mij gezegd, dat dit zo gebeurd was, omdat ze vanuit het geloof aan drie goden gesproken hadden, en dat het vorige licht om die school zal terugkeren, als daar gezondere geesten bijeen zullen zijn.

137. Vierde gedenkwaardigheid:

Ik vernam dat er een vergadering bijeen was geroepen, bestaande uit personen die beroemd waren om hun geschriften en hun geleerdheid ten aanzien van het huidige geloof en de rechtvaardiging van de uitverkorenen daardoor.

Dit was in de wereld der geesten, en het werd mij gegeven, daarbij in de geest tegenwoordig te zijn. Ik zag degenen die waren samengeroepen uit de geestelijkheid, zowel zij die qua geloof overeenkwamen, als zij die van elkaar verschilden.

Aan de rechterzijde stonden diegenen die apostolische vaders genoemd werden, en geleefd hadden in de eeuwen vóór het Concilie van Nicea.

Aan de linkerzijde stonden mannen, die na die eeuwen beroemd waren geworden door hun gedrukte, of door leerlingen overgeschreven, geschriften.

Velen van hen waren glad geschoren en hadden pruiken op, gemaakt van gekruld vrouwenhaar.

Sommigen van hen droegen geplooid kragen en anderen gepunte; maar allen aan de rechterzijde hadden een behaarde kin en hun natuurlijk hoofdhaar.

Voor beide groepen stond een man, die rechter en beoordelaar was van de schrijvers van die eeuw.

Hij had een staf in de hand waarmee hij op de grond tikte en stilte vroeg.

Hij beklom de hoogste trede van de kathedraal, slaakte een zucht en wilde die laten volgen door een luide uitroep, maar zijn zuchtende ademtocht verstikte de uitroep in zijn keel.

Tenslotte nam hij het woord en zei: 'Broeders, ach, in wat voor eeuw leven we! Er is uit de menigte van leken iemand opgestaan, die mantel, tjaar noch lauweren heeft en die ons geloof uit de hemel heeft weggetrokken en in de Styx geworpen.

O, wat een schanddaad.

Toch is dit geloof-alleen onze leidende ster, die zoals Orion oplicht in de nacht en gelijk Lucifer in de morgen.

Deze man is, hoewel op hoge leeftijd, volslagen blind in de mysteriën van ons geloof, omdat hij die niet geopend heeft.

Hij heeft daarin niet de gerechtigheid van de Heer Zaligmaker gezien, noch Zijn bemiddeling, noch

Zijn verzoening.

En omdat hij deze niet zag, zo zag hij ook niet de wonderen van de rechtvaardiging, die de vergeving zijn van de zonden, de wederverwekking, de heiliging en de zaligmaking.

Deze man heeft in de plaats van ons geloof, dat allerhoogst zaligmakend is, omdat het in drie goddelijke personen gelooft, dus in de hele Godheid, het geloof op de tweede persoon overgebracht, en niet eens op deze, maar op diens Menselijke.

We noemen dat weliswaar goddelijk vanuit de vleeswording van de Zoon van eeuwigheid aan, maar wie denkt daaraan anders dan aan iets louter menselijks.

Wat komt daar anders uit voort dan een geloof, waaraan, als aan een fontein, de aanbidding van de natuur ontspringt? Zulk een geloof verschilt maar weinig van het geloof in een plaatsvervanger van Christus of in een heilige, omdat het niet geestelijk is.

U weet wat Calvijn in zijn tijd zei over de eredienst uit zo'n soort geloof.

Laat nu, verzoek ik u, een van u zeggen waar ons geloof vandaan komt.

Komt het niet rechtstreeks uit God, in wie bijgevolg alle dingen van het heil zijn gelegen?' Bij deze woorden klaptten zijn medestanders aan de linkerzijde, die een gladde kin hadden, een gekrulde pruik en een kransvormige kraag om de hals, in hun handen en riepen: 'Zeer wijs heeft u gesproken; we weten dat we niets kunnen nemen, wat niet uit de hemel gegeven wordt.

Die profeet mag ons zeggen vanwaar het geloof is en wat geloof is.

Het is onmogelijk dat het anders of ergens anders vandaan is.

Een ander geloof dan dit naar voren te brengen, dat een geloof zou zijn, is even onmogelijk als op een paard naar het een of andere sterrenbeeld aan de hemel te rijden, vandaar een ster te plukken, die in de zak te steken en mee naar beneden te nemen'.

Dit zei hij opdat zijn gelijkgezinden om elk nieuw geloof zouden lachen.

Toen de mannen aan de rechterzijde die een behaarde kin en hun natuurlijk hoofdhaar hadden, dit hoorden, werden ze met verontwaardiging vervuld.

Een van hen stond op; het was een grijsaard die niettemin later als jongeling verscheen, want hij was een engel uit de hemel, waar elke ouderdom zich verjongt, en zei: 'Ik heb gehoord van welke aard uw geloof is, dat de man achter de kathedraal zo geprezen heeft.

Maar wat is dat geloof anders dan het graf van onze Heer na de wederopstanding, wat nog een keer door de soldaten van Pilatus gesloten werd.

Ik heb dat geloof geopend en er niets anders in gezien dan zo iets als de toverstokken, waarmee de magiërs in Egypte hun wonderen deden.

Ja zelfs is uw geloof in uw ogen van buiten als een schrijn van puur goud en bezet met kostbare stenen, maar als men die opendoet, is deze leeg.

Misschien ligt er nog wat stof in de hoeken van de relikwieën van de pauselijken, want deze hebben hetzelfde geloof, maar alleen met die uitzondering, dat dit door hen heden ten dage overdekt is met uiterlijke heiligheden.

Het is ook, om nog een gelijkenis te gebruiken, zoals de vestaalse maagden bij de Ouden die levend begraven werden, als ze het heilig vuur hadden laten uitgaan.

En ik kan u verzekeren dat het voor mijn ogen is als het gouden kalf waaromheen de zonen van Israël dansten, nadat Mozes was heengegaan en de berg Sinaï was opgeklommen tot Jehovah.

Verwondert u niet dat ik met dergelijke vergelijkingen over uw geloof spreek, want op deze wijze spreken wij daarover in de hemel.

Ons geloof echter is, was en zal tot in eeuwigheid zijn in de Heer God Zaligmaker, wiens Menselijke Goddelijk en wiens Goddelijke Menselijk is.

Op deze wijze is het geschikt gemaakt tot aanneming, en door dit wordt het goddelijk geestelijke met het natuurlijke van de mens verenigd, en wordt zo tot een geestelijk geloof in het natuurlijke.

Tengevolge hiervan wordt het natuurlijke als het ware doorzichtig vanuit het geestelijk licht waarin ons geloof is.

De waarheden waaruit dit bestaat zijn even talrijk als de verzen in het heilige Boek; deze waarheden zijn als sterren, die door hun oplichten het geloof onthullen en vorm geven.

De mens haalt dit geloof uit het Woord door middel van zijn eigen natuurlijk schijnsel, waarin de wetenschap, het denken en de overreding is.

Maar de Heer maakt bij hen, die in Hem geloven, dat het overtuiging, vertrouwen en toevertrouwen wordt.

Op deze wijze wordt het geestelijke natuurlijk en door de naastenliefde levend.

Dit geloof is bij ons als een koningin, getooid met even zovele kostbare stenen als de muren van het heilige Jeruzalem, ‘En hij mat haar muur op: hondervierenveertig el, mensenmaat die engelenmaat is.

En de bouwstof van haar muur was diamant; en de stad was zuiver goud, gelijk zuiver glas.

En de fundamenten van de muur van de stad waren met allerlei edelgesteente versierd.

Het eerste fundament was diamant, het tweede lazursteen, het derde robijn, het vierde smaragd, het vijfde sardónyx, het zesde sárdius, het zevende topaas, het achtste beril, het negende chrysoliet, het tiende chrysopraas, het elfde saffier en het twaalfde amethyst’, (Openbaring 21:17 t/m 20).

Maar om te voorkomen dat u niet geloven zult dat hetgeen ik gezegd heb alleen maar overdrijving is, en dus als onzin te beschouwen is, zal ik enige plaatsen uit het heilige Woord voorlezen.

Hieruit zal duidelijk blijken dat ons geloof niet is in een mens, zoals u gelooft, maar in de ware God, in wie alles Goddelijk is.

Johannes zegt: ‘Jezus Christus is de ware God en het eeuwige leven’, (1 Johannes 5:20); bij Paulus: ‘In Christus woont al de volheid van de Godheid lichamelijk’, (Colossenzen 2:9); en in de Handelingen der Apostelen: ‘dat Hij beiden, Joden en Grieken gepredikt heeft de boetedoening tot God, en het geloof in onze Heer Jezus Christus’, (Handelingen 20:21); en de Heer Zelf zegt, ‘dat Hem gegeven is alle macht in de hemel en op aarde’, (Mattheüs 28:18), maar dit zijn maar een paar plaatsen.’ Daarna keek de engel mij aan en zei: ‘U weet wat de evangelischen, zoals ze zichzelf noemen, geloven of geloven moeten betreffende de Heer Zaligmaker.

Lees daar een en ander uit voor, opdat wij weten of zij zo dwaas genoeg zijn om te geloven, dat Zijn Menselijke louter menselijk is, dan wel of zij aan Hem iets goddelijks toeschrijven, en hoe dan wel.’

Toen las ik ten aanhoren van de hele vergadering de volgende uittreksels voor uit het boek van hun standaardwerk: de ‘Formula Concordiae’ genaamd, dat is uitgegeven te Leipzig in het jaar 1756; dat in Christus de goddelijke en de menselijke natuur zo verenigd zijn, dat zij één persoon uitmaken (pag. 606, 672).

Dat Christus waarlijk God en Mens is in één ongedeelde persoon, en zo tot in eeuwigheid blijft (pag. 609, 673, 762).

Dat in Christus God Mens en de Mens God is (pag. 607, 765).

Dat de menselijke natuur van Christus tot alle goddelijke majesteit is verhoogd; dit wordt ook door vele kerkvaders zo gezegd. (pag. 844 tot 852, 860 tot 865, 869 tot 878).

Dat Christus ten aanzien van de menselijke natuur alomtegenwoordig is en alle dingen vervult (pag. 768, 783, 784, 785).

Dat Christus ten aanzien van de menselijke natuur alle macht in de hemel en op aarde heeft (pag. 775, 776, 780).

Dat Christus ten aanzien van de menselijke natuur aan de rechterhand van de Vader zit (pag. 608, 764).

Dat Christus ten aanzien van de menselijke natuur aangeropen moet worden; hetgeen aldaar bevestigd is door uitspraken van de Schrift (pag. 226).

Dat de belijdenis van Augsburg dit ten zeerste goedkeurt (pag.19). Na dit te hebben voorgelezen wendde ik mij tot de man achter de kathedraal en zei: ‘Ik weet, dat allen, die hier aanwezig zijn, met hun gelijken in de wereld in verbinding staan.

Zeg mij, verzoek ik u, of u weet met wie u samen bent.’ Hij antwoordde op plechtige toon: ‘Ik weet

dit; ik sta in verbinding met een gevierd man, een aanvoerder van de heerscharen van beroemde mannen van de Kerk.’ Daar hij op zo’n plechtige toon had geantwoord, zei ik: ‘Vergeef mij de vraag, maar weet u waar die beroemde aanvoerder woont?’ Hij zei: ‘Ik weet het, hij woont niet ver van het graf van Luther’.

Hierop zei ik glimlachend: ‘Waarom zegt u het graf; weet u niet dat Luther is opgestaan, en dat hij heden afgezien heeft van zijn dwalingen met betrekking tot de rechtvaardiging door het geloof in de drie goddelijke personen van eeuwigheid aan.

En dat hij daarom is overgebracht onder de gelukzaligen van de nieuwe Hemel, en dat hij de onzinnigen, die hem volgen, ziet en over hen lacht?’ Hij antwoordde: ‘Ik weet het, maar wat gaat mij dat aan?’ Toen sprak ik op soortgelijke toon als hij tot mij: ‘Inspireer uw beroemde man met wie u in verbinding staat, of er geen reden tot vrees is, dat hij, zoals hij geschreven heeft tegen de eredienst van onze Heer en Zaligmaker, op hetzelfde ogenblik aan de Heer Zijn Goddelijke heeft ontnomen, tegen de leer van zijn Kerk in, of dat hij zijn pen een streep heeft laten zetten, waarin hij onvoorzien het naturalisme [atheïsme] zaaide.’ Daarop antwoordde hij: ‘Dat kan ik niet, aangezien hij en ik in deze aangelegenheid bijna één gemoed uitmaken; maar wat ik zeg, verstaat hij niet, terwijl ik alle dingen die hij zegt, helder versta.’ - De geestelijke wereld immers treedt in de natuurlijke wereld, en wordt daar de gedachten van de mensen gewaar, maar niet omgekeerd; dit is de staat van vergezelschapping van geesten en mensen.

- Daar ik nu eenmaal begonnen was met de man achter de kathedraal te spreken, zei ik: ‘Ik zal u, als u het mij toestaat, met nog een vraag onderbreken; weet u dat de leer van de evangelischen in het handboek van hun Kerk, dat de Formula Concordiae genoemd wordt, onderwijst, dat in Christus God Mens is en de Mens God, en dat Zijn Goddelijke en Zijn Menselijke in één onverdeeld persoon is en blijft tot in eeuwigheid? Hoe kon dan hij en hoe kunt u de eredienst van de Heer bezoedelen met het naturalisme?’ Hierop antwoordde hij: ‘Ik weet dit, en weet het toch ook niet.’ Daarom ging ik voort en zei: ‘Ik vraag aan hem of aan u in zijn plaats omdat hij afwezig is: Vanwaar kwam de ziel van onze Heer Zaligmaker? Als u antwoordt, uit de moeder dan bent u onzinnig, als u antwoordt, uit Jozef, dan ontwijft u het Woord.

Maar als u antwoordt: uit de Heilige Geest, dan zegt u het juist, mits u onder de Heilige Geest, het goddelijk voortgaande en uitwerkende verstaat, dus dat Hij de Zoon van Jehovah God is.

Weer vraag ik u: wat is de hypostatische vereniging? Als u antwoordt dat het een vereniging is als tussen twee, de een boven en de ander beneden, dan spreekt u onzin; want op deze wijze zou u uit God de Zaligmaker twee kunnen maken, zoals uit God drie.

Maar als u zegt dat het een persoonlijke vereniging is zoals die van ziel en lichaam, dan zegt u het juist.

Ook dit is overeenkomstig uw leer, en ook overeenkomstig met die van de vaders; raadpleeg de Formula Concordiae, (pag.

765 tot 768) en raadpleeg de geloofsbelijdenis van Athanasius, waar staat: het juiste geloof bestaat hierin, dat wij geloven en belijden, dat onze Heer Jezus Christus God en Mens is; die, hoewel Hij God en Mens is, nochtans niet twee is, maar één Christus, volstrekt één, niet door versmelting van substantie, maar door eenheid van Persoon; want gelijk de redelijke ziel en het vlees één mens is, evenzo is God en Mens één Christus.

Ik vraag u verder nog: Waarin bestond de verdoemde ketterij van Arius, ter oorzaak waarvan door keizer Constantijn de Grote het concilie van Nicea werd samengeroepen, anders dan dat hij de Goddelijkheid van het Menselijke van de Heer loochende? Zeg mij verder, wie u verstaat onder het volgende bij Jeremia: ‘Ziet, de dagen komen dat ik aan David een gerechte spruit zal verwekken, die als Koning regeren zal; en dit is Zijn naam: Jehovah onze Gerechtigheid’, (Jeremia 23: 5,6; 33: 15,16).

Als u zegt: een Zoon van eeuwigheid aan, dan zwetst u; deze was niet de Verlosser.

Maar als u zegt: ‘de in de tijd geboren Zoon, die de enigverwekte Zoon Gods was’, (Johannes 1:18;

3:16), dan zegt u het juist.

Deze is door de verlossing de Gerechtigheid geworden, waaruit u uw geloof maakt.

Lees ook (Jesaja 9:5), 'Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij rust op Zijn schouder en men noemt Hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst', en nog op andere plaatsen waarin voorzeggd wordt, dat Jehovah Zelf in de wereld zou komen.' Hierna zweeg de man van de kathedraal en wendde zich af.

Nadat deze dingen waren gezegd, wilde de voorzitter de vergadering sluiten met een gebed, maar toen kwam plotseling een man uit de linkergroep naar voren.

Hij droeg een tiara op het hoofd en daar bovenop een hoed.

Hij raakte de hoed met zijn vinger aan en nam het woord: 'Ook ik sta met een man in uw wereld, die daar in een buitengewoon hoog aanzien staat, in verbinding.

Ik weet dit omdat ik uit hem als uit mijzelf spreek.' Ik vroeg hem waar die eerwaardige man woonde en hij antwoordde: 'In Gothenburg, en uit hem heb ik eens gedacht, dat uw nieuwe leer naar de Mohammedaanse leer smaakt.' Bij het horen van deze woorden zag ik allen, die aan de rechterzijde stonden, waar zich de apostolische vaders bevonden, als door de bliksem getroffen en hun gelaatstreken veranderden daardoor.

Ik hoorde hen van vanuit hun gemoed, door hun mond dit uitroepen: 'O, schandalig! Wat een eeuw!' Maar om hun eerlijke ontstemdheid te kalmeren, strekte ik de hand uit, en verzocht om gehoor.

Toen iedereen was gekalmeerd, zei ik: 'Ik weet dat een man van zo'n aanzien iets dergelijks in een brief heeft gezet, die daarna werd afgedrukt.

Maar, als hij toen geweten had, wat een godslastering dat is, zou hij deze zeker verscheurd hebben en aan Vulcanus hebben overgegeven om volledig te verbranden.

Een dergelijke smaad is het die wordt bedoeld met de woorden van de Heer tot de Joden die zeiden, 'dat Christus uit een andere dan de Goddelijke macht wonderen deed', 'toen bracht men een bezetene tot Hem, die blind en stom was.

En Hij genas hem, zodat de stomme sprak en zag.

En al de scharen waren buiten zichzelf en zeiden: Dit is toch niet de zoon van David? Maar de Farizeeën hoorden het en zeiden: Deze drijft de boze geesten slechts uit door Beëlzebul, de overste der geesten.

Maar Hij kende hun gedachten en zei tot hen: Ieder koninkrijk dat tegen zichzelf verdeeld is gaat ten onder, en geen stad of huis, tegen zichzelf verdeeld, zal standhouden.

En indien de satan de satan uitdrijft, is hij tegen zichzelf verdeeld; hoe zal dan zijn koninkrijk kunnen standhouden? En indien Ik door Beëlzebub de boze geesten uitdrijf, door wie doen uw zonen het dan? Daarom zullen zij rechters over u zijn.

Maar indien Ik door de Geest Gods de boze geesten uitdrijf, dan is het Koninkrijk Gods over u gekomen.

Of hoe kan iemand het huis van de sterke binnengaan en zijn huisraad roven, als hij niet eerst die sterke heeft gebonden? Dan zal hij zijn huis plunderen.

Wie met Mij niet is, die is tegen Mij, en wie met Mij niet bijeenbrengt, die verstroot.

Daarom zeg Ik u: alle zonde en lastering zal de mensen vergeven worden, maar de lastering van de Geest zal niet vergeven worden.

Spreekt iemand een woord tegen de Zoon des Mensen, het zal hem vergeven worden, maar spreekt iemand tegen de Heilige Geest, het zal hem niet vergeven worden, noch in deze eeuw, noch in de toekomst', (Mattheüs 12:22 tot 32).

De Heer zegt daar dus: 'Wie met Mij niet is, die is tegen Mij; en wie met Mij niet vergadert, die verstroot.' Bij deze woorden sloeg de geest die met die mens uit Gothenburg verbonden was, de ogen omlaag, maar terstond daarop keek hij weer op en zei: 'Ik heb hardere dingen van u gehoord dan ooit.' Maar ik ging voort: 'Daaraan zijn twee leringen schuld: het naturalisme en

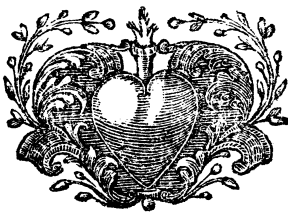
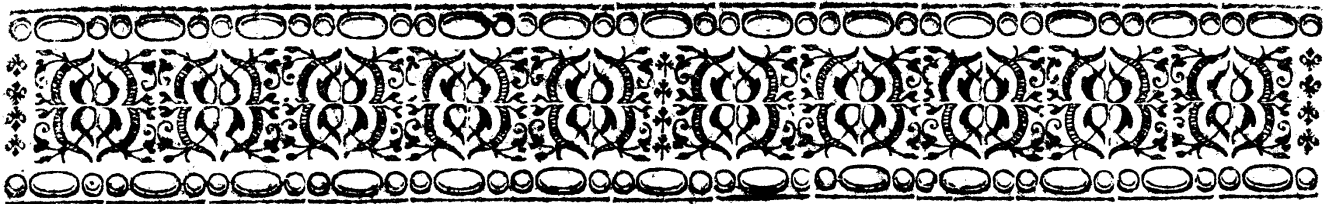
mohammedanisme; dit zijn schandelijke en arglistige verzonnen leugens en twee dodelijke brandmerken om de wil van de mens af te keren en ze af te schrikken van de heilige eredienst van de Heer.' Ik keerde mij tot de laatste verbonden geest en zei: 'Zeg, tot degene in Gothenburg, als u dat kunt, dat hij leest hetgeen door de Heer gezegd is in de Openbaring: 'Ik raad u aan van Mij te kopen goud, dat in het vuur gelouterd is, opdat gij rijk mag worden, en witte klederen, opdat gij die aandoet en de schande van uw naaktheid niet zichtbaar zal worden; en ogenzalf om uw oogleden te bestrijken, opdat gij mag zien', (Openbaring 3:18), en ook dit: 'Bekeer u dan; maar zo niet dan kom ik spoedig tot u en Ik zal strijd tegen hen voeren met het zwaard van Mijn mond', (Openbaring 2:16).

Bij deze woorden ontstond een tumult, maar dit werd gekalmeerd door een uit de hemel neergelaten licht, met als gevolg dat verscheidenen van degenen die aan de linkerzijde stonden, overliepen naar hen die aan de rechterzijde stonden.

Degenen die niets dan oppervlakkige dingen dachten en daarom afhankelijk zijn van de woorden van de een of andere meester en degenen die betreffende de Heer alleen in het menselijke geloven, bleven achter.

Door laatstgenoemden scheen het licht dat uit de hemel was neergelaten als het ware teruggekaatst te worden en in te vloeien in hen die van de linker naar de rechterzijde waren overgegaan.

Einde van hoofdstuk 2.

Lees [verder >>>](#)

Terug naar de [inhoudsopgave >>>](#)

Digitale uitgave – Swedenborg Boekhuis 2011.

Bron – www.swedenborg.nl